

Arszenyij Tarkovszkij versei

Nagymosás

Marina a tála hajol.
Gőg fortyog a vízben, a habja
Két szorgos karja alól
Szétfröccsen a szürke falakra.

Kicsavarja a tiszta ruhát.
S tárt ablak előtt, kiterítve
Hús vásznait, áll.

A világ
Hadd lássa keresztre feszítve.

Gép bűg a magasban, a tál
Habzó vize megremeg, és a
Tetőn felüvölt a halál
Zord hirnökeként a sziréna.

Száradnak az ablak előtt,
Négy arsin hosszan a szürke
Ruhák.

S ő
áll csak a zöld,
Tómélyi homályba merülve.

Két hónap, amíg makacsul
Nem adta magát meg a Káma
Partján, de a végzet az úr,
S kötelet hurkolt a nyakára.

Árnyak közt árny vagyok

Árnyak közt árny vagyok, ki egyszer már ivott a

Hegység magaslott, lüktetett a fény
Szilaj folyón, s a kristályt tenyeredben
Te tartottad, a trónon alva, csendben,
És - istenem! - enyém voltál, enyém.
Felébredtél, s a hétköznapi szónak,
Ahogy kimondtad, új fényt adva, már
A nyelvet is varázskörödbe vontad,

A mondatok felzengtek és lobogtak,
S az a szó: *te*, azt jelentette: *cár*.
Mindent megmásított kezed varázsa,
A tárgyakat - a kancsót, tálat is,
Úgy állt közöttünk, mint posztján a strázsa,
A rezzenetlen, érchomályú víz.

Nem kérdeztük az ösvényt, merre visz.
Mint szirmait, a nagyvilág kitárta
A városok csodás virágait.
A gyógyfüvek lábunk elé hevertek,
S minden madár fölöttünk szállt, s követtek
A folyóban cikázó halrajok,
Előttünk még a mennybolt is kitárult.

A sors már örülként loholt utánunk,
S kezében borotvát szorongatott.

Baka István
fordításai

Délmagyarország, 1992. január 18.

Vissza [AZ IDŐ TÉRKÉPJEI / Arszenyij Tarkovszkij](#) című oldalra